

ת"פ 53021/06/13 - מדינת ישראל נגד ללי בניאשוילי וקואה

12 פברואר 2014

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 53021-06-13 מדינת ישראל נ'
בניאשוילי וקואה
בפני כב' השופט שמאי בקר

מדינת ישראל
ללי בניאשוילי וקואה

המאשימה
נגד
הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד זמנסקי

ב"כ הנאשמת עו"ד חקלאי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

על יסוד הודאת הנאשמת הנני מרשיע אותה בביצוע עבירת גניבה, לפי ס' 384 לחוק העונשין, ב-4 עבירות כאמור.

ניתנה והודעה היום י"ב אדר תשע"ד, 12/02/2014 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

עמוד 1

הנאשמת הודתה - בהזדמנות ראשונה - בסדרה מקוממת ומחוצפת של גניבות מסופר מרקט, שם גנבה, בכל אחת מארבע הזדמנויות שונות במהלך חודש פברואר שנה שעברה, בשמים ועוד, בשווי של מאות עד אלפי שקלים, בכל פעם.

כתבתי כי מדובר במעשים מחוצפים ומקוממים, שכן כתב האישום מלמד כיצד הנאשמת נכנסת לסופר מרקט, מכניסה לתיקיה בשמים יקרים, בעיקר, ויוצאת תוך תשלום עבור חטיף כזה או אחר, כאילו מדובר בשגרה מותרת.

לא לחינם קוצפת התביעה.

הערך החברתי ברור ואין עליו מחלוקת - השמירה על רכוש הזולת, גם אם מדובר בסופר מרקט, מגה בול, אשר נותר לעמוד על רגליו, לאחר הגניבות.

הפגיעה היא לא קשה או חמורה, אך כאמור - מקוממת.

התביעה ביקשה לגזור מאסר בפועל על הנאשמת, ולו כזה - כך רמזה - שירוצה בעבודות שירות, ולצורך כך הציגה בפניי את ע"פ 36501-02-11 בענין **גוטליב**, גברת שגנבה פריטי לבוש בסך 800 ₪, ואשר קוממה עליה את התביעה ואת בית המשפט המחוזי, לאחר שבעת שנשלחה לקבלת תסקיר גנבה עוד ועוד, עד שפקעה סבלנותו של בית משפט שלום והוא הפעיל מאסר מותנה.

התיאור הנ"ל מספר כיצד שונה, עם כל הכבוד, הגברת גוטליב הנ"ל מהנאשמת כאן: שתיהן שלחו יד ברכוש הזולת באופן מעצבן ביותר, אולם הראשונה היתה בעלת עבר פלילי, מאסר מותנה מעל ראשה, את העבירות הנוספות שביצעה - ביצעה כאשר היה הליך תלוי ועומד בעניינה, ולפיכך אין הנדוניה) דומה לראיה.

אני מאמץ את מתחם הענישה שהניחה בפניי התביעה, וקובע כי אכן מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל לכל אחת מן הגניבות שביצעה הנאשמת. ההגנה לא טענה לכך, אולם מדובר בכשבויעים של פורענות בחייה של אישה כמעט בת 40, שעד אז היתה נורמטיבית לחלוטין, וספק בעיני אם לא ניתן להשקיף על כל השבויעים האלה, מעט לפני משורת הדין, כעל אירוע אחד.

בין כך ובין כך, לאחר ששמעתי את ההגנה, וגם את הנאשמת עצמה, ובהחלט התרשמתי כי יש בסיס לטיעון המרומז של ההגנה בשולי טיעוניה, אני סבור כי לא זה המקרה כדי להרתיע אחרים.

רשמתי "אחרים", שכן אני מקבל את גישת ההגנה כי הנאשמת כאן הורתעה גם הורתעה, והדברים מגובים כמובן בעובדה כי מדובר באישה, אם חד הורית, המטופלת גם באימה המבוגרת הגרה איתה באותה דירה, שאין לה עבר פלילי. אני יכול להבין ולקבל את טיעון ההגנה, לפיה הנאשמת מבועתת מאז נעצרה, והיא חרדה מתוצאת ההליך הפלילי.

נוכח הנתונים של הנאשמת, הפגיעה בה ובמשפחתה, העובדה כי היא המפרנסת היחידה למעשה, ואין המדובר בשכר גבוה, לשון המעטה, אני סבור כי יש ללכת בדרך מרחמת ומקלה, הגם שעדיין בתוך המתחם, בקצה קצהו המקל, ולגזור על הנאשמת ענישה צופה פני עתיד.

שליחת הנאשמת ולו לחודש עבודות שירות, עונש שאיננו מופרך בנסיבות הענין, עלול - ברמה ודאית - לגדוע את פרנסתה של הנאשמת, ונוכח העדר עבר ומצב משפחתי קשה - לא אלך בדרך זו.

סוף דבר, שאני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 3 חודשים, אולם הנאשם לא תשא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים תעבור עבירה של גניבה.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 2,500 ₪ לפיה לא תעבור עבירת גניבה משך 36 חודשים מהיום; תסרב לחתום - תאסר למשך שבוע ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ב אדר תשע"ד, 12/02/2014 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט